

Mùa Quốc Hận Tháng Tư

Nguyễn Ngọc Duy Hân

Mới đó mà đã bốn mươi bốn năm sau biến cố 30 tháng Tư 1975.

Trong tháng Tư Đen, một cơn sóng thần khủng khiếp đã quét mất nước Việt Nam Cộng Hòa, đã cuốn trôi bao sinh linh, bao đổ vỡ mà hệ lụy vẫn còn kéo dài. Người Việt đã phải đau lòng bỏ nước ra đi tìm Tự Do, tìm cuộc sống không Cộng Sản dù phải lưu vong xứ người.

Chúng tôi luôn cố gắng tham dự các lễ Thượng Kỳ, Chào Cờ ít khi vắng mặt. Mỗi khi Chào Cờ với phút mặc niệm, tôi vẫn ngậm ngùi - Một phút ngắn ngủi ấy có đủ cho mình nhớ thương và vững lòng với trách nhiệm cho quê hương hay không? Câu hát hùng tráng trong bài Quốc Ca Việt Nam: "Đồng lòng cùng đi hy sinh tiếc gì thân sống", nhắc nhở mình đồng lòng đoàn kết và hy sinh, đóng góp dù nhỏ bé để góp phần cho một ngày quê hương vinh sáng. Chúng ta phải làm gì để san sẻ sự may mắn của mình cho người khác, đặc biệt cho những đồng bào còn đang chịu áp bức, đau khổ ở quê nhà? Cụ Phan Bội Châu đã viết những câu thơ làm tôi suy nghĩ thật nhiều: Sống đứng chật trời không ích lợi gì thì sống làm chi?

Ngày sanh con, đem các cháu đi bác sĩ chích ngừa các loại bệnh thông thường như đậu mùa, phong đòn gánh, tôi đã ước gì có loại thuốc chích ngừa tinh thần, tức là làm sao chừa ngừa cho các con tôi tránh được bệnh ích kỷ, bệnh lười biếng vô cảm cũng như các chứng hư tật xấu để các cháu có thể xây dựng tương lai - không những cho chính mình mà còn sống vì người khác. Bây giờ tôi thấm thía chính tôi cũng cần chích ngừa và tránh những bệnh đó. Ai cũng sợ bị đột quy, bị stroke bất ngờ nằm bán thân bất toại, nhưng cơn stroke tâm hồn cũng nguy hiểm không kém nếu không tích cực, không sẵn lòng hy sinh và đoàn kết yêu thương. Tôi cũng đã từng bị đột quy tâm hồn, ú ớ không nói được lời động viên, xin lỗi với người chung quanh hoặc nhất sợ không dám lên tiếng cho sự thật, mặc "cha chung không ai khóc"!

Mùa Quốc Hận Tháng Tư, xin được tôn vinh và tri ân các chiến sĩ, các quân cán chính Việt Nam Cộng Hòa đã hy sinh cho chính nghĩa Tự do và bảo vệ đất nước. Xin được góp lời để hiệp thông và ủng hộ các nhà

Dân Chủ tại quê hương - những anh hùng anh thư thời đại dám vượt qua sợ hãi tù đày, sợ gia đình bị liên lụy để mang khát vọng, ánh sáng Tự do và Nhân quyền của người dân trong nước chiếu sáng khắp nơi.

Người Do Thái sau bao năm lưu đày đã quyết tâm trở về, và họ đã làm được. Không biết tới ngày nào người Việt hải ngoại mình mới có thể nói hôm nay chúng tôi vinh quang trở về xây dựng quê hương, vì công cụ cộng sản không còn. Tôi chỉ còn biết cầu nguyện và hy vọng.

Xin chấp tay dâng một lời kính tự đáy lòng để tình người được triển nở và đất nước, con người Việt Nam sẽ sớm bước sang chặng đường mới sáng tươi...

Nguyễn Ngọc Duy Hân

(Trích trong trang Viết Cho Quê Hương, tuần báo Thời Mới)

Nước mắt yêu thương

Giọt nước mắt này con dành cho cha
những năm học tập xa, mang mối hận nước nhà
Đêm đêm giấc mộng Kinh Kha ám ảnh
rạn vỡ tim cha, thốn thức lòng con.

Giọt nước mắt này con dành cho mẹ
từng búi tóc bạc, từng nỗi tủi sầu,
từng ngọn gió lất lẻo bờ tre
Ai có nghe? Hình như ngoài sân mưa nhỏ?
Giọt mưa chìm trong tiếng nấc của mẹ.

Giọt nước mắt này em dành cho anh
chàng trai thất thế, vỡ giấc mộng xanh
nay chạy hàng rong, mai chạy gạo
chị ốm, cháu đau - thôi cũng đành!

Giọt nước mắt này chị dành cho em
Trên “Thiên đường Cộng Sản”,
tuổi thơ chẳng êm đềm
mặt nám nắng sương, trí óc nhồi “Chính trị”
chị nhớ em nhiều, nay lại buồn thêm.

Giọt nước mắt này ta dành cho ta
ngày tuổi thanh xuân, lạc loài trên đất lạ
thương nhớ chẳng tròn, hy vọng chỉ là giấc mơ qua
xin đem những hạt lệ này, đổi lấy chút xót xa...

(Bài thơ làm ở trại Tỵ Nạn Galang, Indonesia 1982)

Trịnh Tây Ninh.

Lễ Thượng Kỳ

Mỗi khi đi dự lễ Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận 30 tháng 4, tôi đều rất xúc động. Có lần tôi đã hoen nước mắt khi cùng mọi người cất tiếng hát bài Quốc Ca. Nhớ lại năm đó hai con trai tôi còn bé, thấy tôi lau nước mắt, các cháu lo lắng thắc mắc “Sao mẹ khóc?!”. Lúc đó rất khó cho tôi giải thích để các cháu hiểu. Cũng may sau này lớn hơn, các cháu đã hiểu thêm về quê hương nguồn cội và đã cùng gia đình đi tham dự ngày 30 tháng Tư đều đặn hằng năm. Các cháu cũng đã thuộc lòng bài Quốc Ca và đàn piano được bài này khi còn rất nhỏ.

Tham dự Lễ Chào Cờ và Thượng Kỳ có gì khác nhau không? Nói chung, nếu đứng về mặt tâm tình thì không có khác biệt gì quan trọng. Cộng đồng người Việt cùng nhau tụ họp lại tưởng niệm ngày mất nước, cùng nhớ đến công ơn cha ông dựng xây, bảo vệ quê hương, nhắc nhở nhau trách nhiệm góp phần tranh đấu cho Tự Do, Dân Chủ cho các đồng bào kém may mắn ở quê nhà, tỏ lòng tri ân đất nước Canada... Trước đây chúng ta vẫn được làm lễ Thượng Kỳ tại đất của City, nhưng 13 năm nay, từ khi thành phố Toronto kết nghĩa với nhà

cầm quyền Cộng sản, lá cờ Vàng của chúng ta đã không được phép “Thượng Kỳ” trên cột cờ thành phố, không được trưng bày trong khu vực của thành phố nữa. Đến nỗi có những năm khi cử hành Lễ Chào Cờ, lá Cờ Vàng phải được cầm trên tay, không được cắm trên sân khấu vì phạm luật.

(Hình ảnh các em đoàn Thanh Niên Phan Bội Châu phải đứng cầm Cờ vì luật cũ 13 năm qua không cho phép để Cờ trên sân khấu.)

Có những năm muốn có hình ảnh Cờ Vàng trên sân khấu, các em đoàn Thanh Niên Phan Bội Châu phải thay phiên nhau đứng cầm trên sân khấu thay cho trụ cờ, làm tôi liên tưởng tới câu chuyện cổ tích “Công Chúa Đội Đèn” - là chuyện xưa tích cũ kể về nàng công chúa bị đọa đày, phải đội cây đèn trên đầu thay cho cái giá để đèn. Mừng thay, sau 13 năm dài, với nỗ lực của nhiều người cố gắng cải thiện mối quan hệ với thành phố Toronto, đặc biệt sự vận động của Thượng Nghị Sĩ Ngô Thanh Hải, một “motion” đã được ký nhận cho phép chúng ta Thượng Kỳ trở lại. Nhiều người, kể cả quý anh cũng đã vui mừng rơi nước mắt, trông đợi tới ngày lá Cờ Vàng thân yêu được tung bay trên kỳ đài thành phố, được chính thức chưng bày trên sân khấu City mà không lo sợ. Vâng, ngày đó là Thứ Bảy 28 tháng 4, 2018 này,

ngày tôi sẽ ngẩng cao đầu hướng về kỳ đài, nhìn ngọn Cờ Vàng tung bay trong gió và xúc động thật nhiều. Lễ Thượng Kỳ cũng sẽ được tổ chức ở Quốc Hội Tỉnh Bang Queen's Park, thành phố Mississauga và tiền đình Quốc Hội ở Ottawa....Quả như tâm tình của nhiều người, Chào Cờ và Thượng Kỳ khác nhau rất nhiều. Cũng có người chia sẻ không sợ Cờ Vàng bị cấm trên kỳ đài, chỉ sợ Cờ Vàng không còn trong trái tim dân Việt, nhưng quả thật biểu tượng của Tự Do và Tình Người qua lá cờ Di Sản sẽ mãi mãi trường tồn..

..

Những lần tham dự Ngày Quốc Hận 30 tháng Tư trước, một vài hình ảnh đẹp mà tôi còn nhớ mãi, như hình ảnh một anh thanh niên tay bế con và dắt thêm 2 cháu nhỏ, nhưng tay kia vẫn cố gắng nâng cao ngọn cờ, trông thật cảm động. Các cháu bé có lẽ chưa hiểu gì, nhưng màu vàng và rùng cờ hôm đó chắc chắn sẽ đi vào tiềm thức và tâm tư các cháu. Tôi cũng biết một người bạn, con gái anh chào đời vào đúng ngày 30 tháng 4, hôm đó anh vào bệnh viện, an tâm thấy mẹ tròn con vuông, xong anh chạy ngay ra City Hall để tham dự Lễ Chào Cờ. Tôi rất cảm kích những tấm lòng này..

..

Có người hỏi tôi đi Chào Cờ để được cái gì. Tôi nghĩ ngược lại, mỗi năm đến ngày ô nhục mất nước, ngày giỗ của cả dân tộc mà vẫn không dành ra được một khoảnh khắc để hướng lòng về quê hương, thì còn mong làm được cái gì!!? Hơn nữa, hợp quần trong ngày 30 tháng 4 còn biểu lộ được tinh thần đoàn kết, cho người ngoại quốc thấy được sức mạnh của Cộng đồng Người Việt. Hãy nhìn những cộng đồng bạn Ấn Độ, Đại Hàn, Hồi Giáo... xem họ to lớn như thế nào. .

..

Tôi thương người dân Việt Nam, tôi quý màu Cờ Vàng đất nước. Ước gì mọi người cùng đoàn kết, cùng góp một bàn tay để làm một chút gì cho quê hương, cho cuộc sống. Chúng ta cùng nắm tay, cùng nhìn lại để vươn lên, có sức mạnh nào bằng sức mạnh của sự yêu thương và đoàn kết...

.

Nguyễn Ngọc Duy Hân.

.

Tiếng chim trên vùng Kinh tế mới

Buổi sáng mẹ làm rẫy
nghe tiếng chim Sơn ca
vui mừng đoán điềm lạ
cha chắc được về nhà.

Buổi chiều mẹ làm rẫy
bước nặng nhọc trở về
hay tin cha đã mất
lạnh lòng - chim cú kêu !!

Trịnh Tây Ninh.

Đặng Hoàng Sơn kính chuyển.

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 5800 TÁC PHẨM